

PIKAPOLONICA IN PIKICE

Pikapolonica je brezskrbno poletavala s cveta na cvet, z bilke na bilko, z lista na list. Kako lepe so bile te poti, koliko je videla in doživela vsak hip. Veselila se je življenja med cvetlicami. Najrajši je imela marjetico.

Pikapolonica: Tra la la, tra la la kako čudovit dan. Sonce sije in vse okoli mene neznansko diši. Cvetlice, prijateljice moje, kako ste čudovite. *(Leta od cveta do cveta in vonja cvetlice.)* Ne morem se nagledati vaše lepote. Ampak marjetica, drobnocvetka. *(Sede poleg marjetice.)* Ti si najlepša. Rada se sprehajam po tvojih snežno belih cvetnih listih in na tvoji okrogli, rumeni cvetni blazinici se počutim tako varno.

Marjetica: Pozdravljena pikapolonica. Res je lep dan.

Pikapolonica: Marjetica, tebi najbolj zaupam. Imam eno vprašanje zate.

Marjetica: Povej pikapolonica. Kaj želiš izvedeti?

Pikapolonica: Koliko pikic
Na krilcih imam?
Sem še premajhna
in šteti ne znam.
Ti mi, marjetka,
na krilca poglej
koliko pikic je,
prosim, preštej!

Marjetica: Pikice naj ti preštejem? O, kako rada, a tudi jaz še ne znam šteti. Majhna sem še, manjša in mlajša sem od drugih marjetic. Stara sem komaj dva dni. Poleti k mojim starejšim sesticam. Če pa boš še kdaj letala tu okrog, se le oglasi. Povedala mi boš, kaj je novega na travniku.

Pikapolonica: Bom, marjetica. Nasvidenje.
(Odletela je. Na poti je srečevala čebele, čmrlje in metulje.) Kako velike so čebele in čmrlji in kako velika, lepa pisana krila imajo metulji. Jaz pa sem tako majhna, majcena in nebogljen. Kako lepo bi bilo poleteti z metuljem. *(Sreča metuljčka citrončka, ki sede na deteljico.)*
Citronček, bi me vzel s sabo?

Citronček: Zakaj ne? Z veseljem. *(Jadrata sta nad travniki in vrtovi, se dvigala in spuščala, sedala zdaj sem, zdaj tja, spet vzletavala in spet frfotala.)*

Pikapolonica: Bi se ustavila tamle, Citronček, na tisti marjetici?

Citronček: Kakor želiš pikapolonica.

Marjetica: O, pikapolonica! Že veš koliko pikic imaš?

Pikapolonica: Še ne! Morda bi mi jih pa Citronček znal prešteti?

Koliko pikic
Na krilcih imam?
Sem še premajhna
in šteti ne znam.
Ti mi, metuljček
na krilca poglej
koliko pikic je,
prosim, preštej!

Citronček: Samo do tri znam šteti. Ti, pikapolonica, pa imaš gotovo več pikic.

Pikapolonica: Nič zato! Bom že našla koga, da mi jih bo preštel. Adijo metuljček, adijo marjetica. *(Pomaha obema in odleti naprej. Privabilo jo je dehteče bezgovo cvetje.)*

Mmmmm kako omamno diši tukaj. Vidim daleč na vse strani. Poglej, poglej kaj vidim tukaj. Tako počasi se premika, ampak kako lepe rogove ima. Kako lepo bi bilo sedeti na polževi hišici. *(V tistem trenutku je zapihal veter, zamajal je bezgov grm in pikapolonica se je znašla na strehi polževe hišice. Ustrašila se je, a se je hitro znašla in zaklicala.)* Hej polž, kam pa lezeš? *(Ni dobila odgovora.)* Kam pa kam polž? *(Nič.)* Kako ti je pa ime? *(Spet nič.)* Polž je gotovo gluha. *(Tedaj pa se kot strela z jasnega oglasi polž.)*

Polž: Jo že imam, jo že imam, ju, ju, juhuhu!

Pikapolonica: Kaj imaš, polž?

Polž: Pesmico!

Pikapolonica: Pesmico? Kakšno pesmico? Povej mi jo.

Polž: Gre takole:

Nismo urni,
Smo pa močni,
hišo s sabo nosimo,
kadar nam preti nevarnost,
hitro vanjo smuknemo.

Radi lezemo po svetu,
Radi se potepamo,
A najraje v svoji hiši
Sebi družbo delamo.

Pikapolonica: Všeč mi je. (*Pikapolonica pomisli.*) Če zna pesniti, zna gotovo tudi šteti.

Koliko pikic
Na krilcih imam?
Sem še premajhna
in šteti ne znam.
Ti mi, hej polžek
na krilca poglej
koliko pikic je,
prosim, preštej!

(*Vzleti in se postavi predenj, da bi ji lažje preštel pikice.*)

Polž: O! Številke! Za številke pa polži nismo preveč vneti. Brez njih prav prijetno in brez skrbi živimo.

Pikapolonica: Tudi prav, če je tako. Nasvidenje polž. (*Odletela je na regratov cvet in je utrujena zaspala. Zbudilo jo je brenčanje. Bila je čebela, ki je nabirala medicino.*) Res je pridna. O čebelah je rekla marjetica, da so najbolj marljive delavke. V svojih domovih, čebelnjakih, imajo tak red in snago, da samo gledaš. Če so tako pridne, so gotovo tudi zelo pametne. Kdo ve, morda pa znajo šteti? (*Odleti k čebeli.*) Dober dan čebelica! Nekaj bi te rada vprašala.

Čebela: Kar vprašaj, kar! (*je zabrenčala čebela.*)

Pikapolonica: Koliko pikic
Na krilcih imam?
Sem še premajhna
in šteti ne znam.
Ti mi, čebela
na krilca poglej
koliko pikic je,
prosim, preštej!

Čebela: Nič lažjega kot to! (*Odleti k pikapolonici in šteje.*) Ena, dve, tri, štiri, pet, šest, sedem. Na levem krilcu imaš tri, na desnem pa štiri, kot oglje črne pikice.

Pikapolonica: Sedem pikic! To je pa veliko! (*Mimo prileti Citronček.*) Sedem pikic imam, veš, Citronček, sedem. Čebela mi jih je preštela. Čakaj da se spomnim kako je štela: ena, dve, tri, štiri, pet šest, sedem.

Citronček: A tako. Bom še jaz poskusil. Ena, dve, tri, pet, sedem.

Pikapolonica: Ne, zmotil si se. Štejva skupaj: ena, dve, tri, štiri, pet, šest, sedem.

Potem je Citronček spet vzel pikapolonico med svoji krilci. Poletela sta k marjetici, čez čas je tja prilezel še polž. Priletela je tudi čebelica. Zdaj so vsi zvedeli, da ima pikapolonica sedem pik. Še enkrat so skupaj zapeli.

Vsi: Koliko pikic
 Na krilcih imam?
 Sem še premajhna
 in šteti ne znam.
 Vi mi, otroci
 na krilca pogledajte
 koliko pikic je,
 prosim, preštejte!